

for at klare sig selv uden at komme paa Fattigvæsenet.

Ved § 5 indføres Princippet: den hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret. Det er human overfor den trængende, at man ikke lader Hensynet til Forsørgelsesret spille ind, og man har anset det for heldigt at fastslaa dette Princip her. Jeg har ment, at den selvstændige Bestyrelse, som er givet Hjælpekasserne, vil hindre Misbrug af anden Art, som, det er jeg naturligvis ikke blind for, ellers vilde kunne ske. I §§ 6—12 findes Bestemmelserne om Bestyrelsernes Sammensætning. Det bestemmes, at Bestyrelserne skulle bestaa af mindst 5 Medlemmer, idet det da er Tanken, at man forud for det første Valg i de større Kommuner skal fastsætte, hvor stort et Antal Medlemmer Bestyrelserne skulle have. Bestyrelserne have ifølge Lovforslaget Adgang til at søge Bistand uden for sin egen Midte, og denne Bestemmelse er særlig medtaget her, fordi det vil være heldigt, at de kommunale Hjælpekassers Bestyrelser have saa megen Forbindelse som muligt baade med Medlemmer af Kommunernes Fattigudvalg og med Bestyrelserne for de velgørende Foreninger og lignende Institutioner, der maatte være i Kommunen. Det er endvidere foreslaaet, at Valgretten skal udvides til at gælde alle Kvinder. Jeg tror, det vil være særdeles heldigt, at Kvinderne faa baade Valgret og Valgbarhed til de kommunale Kasser. Det er en Opgave, der sikkert vil blive heldigere og bedre røgtet, naar Kvinderne komme ind i denne Virksomhed. Endvidere foreslaas der Forholdstalsvalg og hemmelig Afstemning. Maaske vil man sige, at det er noget udviklede Regler her foreslaas for Bestyrelsesvalgene, men jeg tror, det vil vise sig heldigt i Fremtiden, at man faar en saa stor Betyggelse som muligt for, at disse Bestyrelser blive alsidigt sammensatte. Det vil sikkert bevirke, at Kommuneraadene med nogen større Tryghed gaa til at yde betydeligere Tilskud til disse Kasser, og man vil baade fra Statens og Kommunens Side med Rette faa Følelsen af, at der ikke er Adgang til at begaa Misbrug af nogen Art ved de Midler, der her er Tale om.

I § 13 indføres ny betryggende Regler for Regnskabsaflæggelsen. Hidtil har der ikke været faste Regler for Regnskabsaflæggelsen, hvorfor der ogsaa har været benyttet højst ulige Fremgangsmaader ved denne Regnskabsaflæggelse, og nogle Steder er der aldeles intet Regnskab blevet aflagt. Ved disse Regler er det imidlertid udtrykkeligt blevet bestemt, at der ikke maa

gives noget Navn paa nogen af dem, der have faaet Hjælp, til Pris for Offentligheden, og dette er en Bestemmelse, som jeg tillægger megen Vægt. Naar den Hjælp, der her er Tale om at yde, skal gøre sin rette Gavn, gælder det om, at Vedkommende kan modtage den uden at have Følelsen af derved at blive stemplet som en, der har faaet Hjælp af det offentlige.

I København er den hidtidige Ordning bleven bibeholdt. Der har været forhandlet med Magistraten om, hvorvidt man skulde gaa over til at indføre Hjælpekasser ogsaa i København. Men hidtil har man indtaget det Standpunkt, at det ikke vilde være heldigt, og om end det er mig bekendt, at der nu er nogen Forandring i Synsmaaderne, tror jeg dog, det vil være rigtigt at holde dette Spørgsmaal ude under Hensyn til, at de særlige Forhold, der have udviklet sig i København, ere Genstand for nærmere Overvejelse og Forhandling mellem Magistraten og mig, inden der fremkommer Forslag til en Ordning her i København.

I Landstinget er der foretaget enkelte Ændringer i det af mig forelagte Lovforslag, som jeg har ment at kunne slutte mig til, dels ubetinget, fordi jeg anser dem for heldige, dels af Hensyn til Omstændighederne, for derved at bidrage til Sagens Gennemførelse. Det var i det oprindelige Forslag foreslaaet, at Sogneraadene skulde have ubegrænset Ret til at yde Tilskud til de kommunale Kasser. Det er imidlertid ikke lykkedes at gennemføre denne Bestemmelse i Landstinget. Derimod samledes et Flertal om den Mellemvej at give Sogneraadene Ret til uden Samtykke fra Amsraadene at yde indtil 30 Øre pr. Indbygger. Ærede Medlemmer ville erindre, at ifølge den nu gældende Lov skal Amsraadenes Samtykke indhentes, men uanset denne Bestemmelse syntes ogsaa dette Ting for 3 Aar siden, at det vilde være rigtigt at gennemføre Loven. Nu er man altsaa naaet det Skridt videre, at Sogneraadene kunne yde indtil 30 Øre uden at behøve noget Samtykke fra Amsraadene.

Den hvilende Forsørgelsesret har man i det andet Ting indskrænket til 3 Maaneder og fastsat, at der skal være Tale om en Ydelse af mindst 15 Kr., for at Forsørgelsesretten overhovedet kan blive hvilende. Man har fra forskellig Side staaet noget tvivlende overfor hele dette Princip, men det er altsaa lykkedes at skabe fornøden Enighed om at gaa over til at prøve Princippet med de Indskrænkninger, der her er Tale om, og som for